

de andre Krudttaarne — der er jo nemlig flere Krudttaarne end det her omtalte Krudttaarn Nr. 2 — de skulde bruges til Flytning af Krudt i yderligere Udstrækning end oprindelig paatænkt, og deri var han enig med den højtærede Krigsminister, og inden mange Overvejelser var hele Finansudvalget enigt om, at dette kunde i og for sig være rigtigt nok. Vi havde Konference med den højtærede Minister desangaaende for at blive rigtig klare over, hvorledes Forholdene vare i enhver Henseende, og da vi saa skulde til at træffe vor endelige Afgørelse — det var allerede kommet frem i Slutningen af Forhandlingen —, var det, de Herrer Socialdemokrater rejste deres Modstand, deres absolutte Modstand mod at ordne Sagen administrativt og at lægge Krudtet ud i Fæstningsterrainet. Hvilket af de to Motiver der var stærkest, var det vanskeligt at se, men det var altsaa de to Punkter, de skøde frem og sagde: Vi kunne ikke være med dertil under de Omstændigheder, her foreligge, men, som jeg har oplyst under Forhandlingerne her, de Herrer havde ikke i Finansudvalget indtil dette Tidspunkt gjort Indsigelse imod, at Sagen ordnedes administrativt. De Herrer vidste, at disse Forhandlinger vare førte fra vor Side under den bestemte Forudsætning, at det skulde gaa med Krudttaarn Nr. 2 som med Krudttaarn Nr. 1; det var en administrativ Sag, men en Sag, i Anledning af hvilken Krigsministeren søgte at stille sig i Rapport til Finansudvalget. Det vidste de Herrer, og paa et tidligere Tidspunkt end det, jeg her standsede ved, have de ikke hævdet, at Sagen skulde ordnes ad Lovgivningens Vej. Men nu stillede de sig paa det Standpunkt, og 21. Januar afgik Svaret, som forleden refereret.

Efter at det Svar var tilgaaet Ministeren, meddelte den højtærede Krigsminister mig personlig — privat, om man vil —, at nu vilde han ikke foretage mere i Krudttaarnssagen. Han havde ved en Konference, Dagen før vi tog den endelige Beslutning, sagt, at hvis dette her gik itu, vilde han forbeholde sig at stille Forslag om at flytte hele Krudtmængden der ude; men det vilde betyde saadant noget som $\frac{1}{2}$ Million ren direkte Udgift fra Statskassen. Det viste sig, at det var der ingen Stemning for, i alt Fald ikke inden for Venstres Medlemmer. Altsaa, paa Baggrund af alt dette er det, at Krigsministeren, over for mig udtaler, at

nu var Sagen for hans Vedkommende standset, han agtede ikke at foretage sig mere i denne Sag. Nu beder jeg erindret, at det fra første Færd af og hele Tiden siden er blevet hævdet og fastholdt, at Krudtbeholdningernes Flytning var ikke noget, der skete i militært Øjemed, men det var en rent civil Foranstaltning, en Foranstaltning, man skred til af Hensyn til Forholdene her i København. Under det Synspunkt har Finansudvalgets Flertal stedse set denne Sag og, under intet andet. Finansudvalgets Flertal har ikke haft noget at indvende imod, at Krudtet blev lagt ud i Fæstningen, det var os ganske ligegyldigt, hvor Krudtet blev lagt hen, men at det skulde lægges hen et Sted, hvor Staten ejede en Grund, var en given Sag: hvor man lagde det hen, var Flertallet ganske og aldeles ligegyldigt. Altsaa naaede vi dertil, at Krigsministeren gennem mig meddelte Finansudvalget mundtlig, at nu blev der ikke gjort mere ved den Sag. Men saa er det, det sker, som jeg hentydede til forleden Aften, og som jeg nu skal oplyse.

Jeg fik Besøg af en Mand, der interesserede sig for denne Sag, Navnet vedkommer ikke Offentligheden i denne Forbindelse. Hvad jeg her siger, indestaar jeg for, saa stærkt som det overhovedet behøves, man sværger jo ikke her i Tinget. Dette Besøg var paa en vis Maade arrangeret af det ærede Medlem for Københavns Amts 2den Valgkreds. Det ærede Medlem havde nemlig forud spurgt mig, om jeg ikke kunde ønske at tale med vedkommende Mand angaaende Krudtflytningen. Jeg sagde dertil: Nej, det har jeg aldeles ikke Lyst til, intet Ønske om, jeg har ikke noget at tale med denne Mand om, Forhandlingerne staa mellem Krigsministeren og Finansudvalget, det er ikke noget, Rigsdagen i og for sig interesserer sig for af politiske eller militære Grunde, det er et Spørgsmaal vedrørende Københavns Interesser, og det bliver de københavnske Medlemmers Sag — det var min Betragtning — at holde den Sag i Gang eller at lade den gaa i Stykker, ganske som de ville. Senere kom det ærede Medlem til mig igen og sagde, om jeg dog ikke vilde modtage denne Mand i Besøg, hvis han ytrede Ønske om at tale med mig. Saa sagde jeg: Jo selvfølgelig, der er mange, der aflægge mig Visit her paa Rigsdagen mellem Aar og Dag, og jeg skal gerne tage mod denne Mand, naar han ønsker det, men jeg ønsker blot ikke at søge ham. Saa siger det ærede Med-